

Isän kaatuminen jätti pohjattoman surun

Tietokirjailija Sari Näre ehdotti mielipidesivulla (HS 24.2.), että veteraaneilta vapautuvia varoja voitaisiin käyttää sotaorpojen hyväksi. Kolmen veteraanijärjestön edustajat vastasivat Näreelle kirjoituksella (HS Mielipide 28.2.), joka päättyi näin: ”Kun aikaan veteraanit, heidän puolisonsa ja leskensä ovat poissa, valtion talousarvion tälle kohdalle jää tyhjä kohta.”

Olen kokenut tuon sanoman kylmänä loukkauksena neljättä veteraanijärjestöä, Kaatuneiden omaisten liittoa ja erityisesti sen sotaorpojäseniä kohtaan.

Väitän, että isän kaatumisen

takia sota on vaikuttanut sotaorpojen elämäänsä paljon enemmän kuin veteraanien puolisojen elämäänsä (pois luettuina sotainvalidien puoliset).

Suuri osa veteraaneista solmi avioliiton vasta sodan jälkeen. Heidän puolisojensa ei tarvinnut sota-aikana pelätä ja rukoilla aviomiestensä puolesta niin kuin äitini ja tuhannet muut puoliset tekivät. Näiden naisten kohtaloksi tuli sotalesken elämä. Rukoileminen jatkui, mutta pelon tilalle isän ja puolison kaaduttua tuli pohjaton suru ja pysyvä kaipaaminen.

Veteraanijärjestöjen edustajat perustelivat kirjoituksessaan ve-

teraanien puolisojen tukemista myös sillä, että puoliset ovat olleet rakentamassa hyvinvointi-Suomea miestensä rinnalla.

Vanhimmat sotaorvot ovat syntyneet 1920-luvulla, suurin osa heistä 1930-luvulla. Tämä joukko on varmasti osallistunut hyvinvointi-Suomen rakentamiseen siinä missä veteraanien puolisetkin.

Sotainvalidien veljesliitolta, Suomen sotaveteraaniliitolta ja Rintamaveteraaniliitolta odotaisi hieman ystävällisempää asennetta sotaorpoja kohtaan.

Pertti Vuola

*sotaorpo vuodesta 1941,
kunnallisneuvos, Mynämäki*